

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Πώς μου μιλάτε έτσι, κύριε, του είπε αυστηρά η 'Ιωάννα. Μόνο στον σύζυγό μου επιτρέπω να με φωνάζει με τό μικρό μου όνομα.

— Ναι, ξεχασα, εμαθύρισε ο Ροβέρτος. "Έχετε σύζυγο;

— Ναι, και σας παρακαλώ να μην τὸ λημονήσετε αυτό, εφόσον βρίσκατε εἶδος.

— Μου εινε ἀδύνατον νὰ τὸ λημονήσω, κυρία μου, ἀποκριθῆκε ὁ γραμματεὺς τοῦ Κοινοταβίου. Ἀκόμα θυμιαμα ἔ' ἕνα ἄλλο, δι κριν ἂν' αὐτὸν ποὺ ἔχει σήμερα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ δνομάξῃ 'Ιωάννα, εἶχε δώσει μιὰ ὑπόσχεσι εἰς κάποιον ἄλλον, ὁ ὁποῖος ζῶσθε ἀνεγέτον καιρὸν κοντά σου. Τὸ ξεχάσατε αὐτό, κυρία;

— "Ἡθάτε εἶδος λέρα νὰ μοὺ μιλήσετε γιὰ τὸ παρελθόν; τοῦ εἶπε ἡ 'Ιωάννα μὲ ἀξιοπρέπεια. Ἴσως ὁ πατέρας μου νὰ σὰς ἔδωκε ἐλπίδες...

— Ἄ, τὸ ὁμολογεῖτε αὐτό;

— Ἄλλ' ἐγὼ, τὴν ὁποῖαν ἐνδιέφερε ἡ ὑπόθεσι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, σὰς ἔδωκα ποτὲ καμιά ὑπόσχεσι;

Ἄ Ροβέρτος ἔμεινε κόκκινα δευτερόλεπτα σιωπηλὸς, κοιτάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὴν ὄμοια ἐκείνη γυναῖκα, μὲ τὰ λαμπρὰ μάτια καὶ τὰ κάτασπρα χέρια, ποὺ τὸν παρατηροῦσε κάπως ἀπειλητικῶς.

— Καὶ ὅμως κάποτε, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, μὲ εἶχατε ἀγαπήσει.

— Ποτέ! ἀποκρίθηκε ἡ 'Ιωάννα μὲ θυμὸ.

Τουλάχιστον, ἐξακολούθησαν ὁ γραμματεὺς, ἂν δὲν μὲ ἀγαπίσατε ἐσεῖς, ἔχετε εἶπε σὰς ἀγαπῶσα ἐγὼ.

— Ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ ἤξερα αὐτό; Μήπως σὰς ἐπέτρεπα νὰ μοὺ τὸ φανερώσετε; Ἄλλωστε τί μ' ἐνοιούσε ἐμένα γι' αὐτό;

— Ἐγὼ ὅμως σὰς ἐλάτρευα καὶ σὰς ἐποθεῖσα μὲ ὅλη τὴν φλόγα τῆς καρδιᾶς μου. Ποτέ δὲν ἀγάπησα κανένα ἄνδρα στή γῆ γυναῖκα τόσο ποῦδ' ἐγὼ ἔσας.

— Σώπα! τοῦ φώναξε μὲ προστακτικὸν τόνο ἡ 'Ιωάννα. Μὲ ποῦ δικαίωμα μοὺ ἀπευθίνεις αὐτὰ τὰ λόγια; Ποῦδ' σου ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ μιῆς στὸ δωμάτιο μου; Κλείσει τὸ στόμα σου καὶ φύγε ἀμέσως; Ἀκόμα στέκεσαι ἐδῶ; Φέρετε νὰ φωνάζω γιὰ νὰ σὲ βγάλουν ἔξω διὰ τῆς βίας;

— Ἡ φωνῆς σου θὰ πῆγανω χαμῆνες. Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶσαι μόνη σου ἐδῶ.

— Καὶ ἔρχεσαι νὰ μὲ ἐκθάσεις νὰ σὲ ἀκούσω χωρὶς νὰ θέλω; Ἄ, ποτὲ σου δὲν ἦσαν τιμὸς ἄνθρωπος!

— Μπορεῖτε νὰ μὲ βρεῖτε ὅσο θέλετε, κυρία, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ἀκούστε ὡς τὸ τέλος. Εἶχα γίνει τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀγάτη σας καὶ δὲν εἴχισκα ποῦθεν ἄσχημα. Ὅπου κ' ἂν βρισκόμην νόμιμα πὼς εἶχα μαζὶ μου τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σου, τὴ λῆμψι τῶν ματιῶν σου, τὸ ἄσχημα τῶν μαλλιών σου. Καὶ όταν ἀκόμα δὲν ἦμιον μαζὶ μὲ σὰς ἡ μὲ τὸν πατέρα σας, ἐνόμιζα εἰς ἀνέναντα τὸν ἀέρα ποὺ εἶχε μυρωσὶ ἡ ἀνάσα σας. Παντοῦ σὰς παρακολουθεῖσα μὲ λαχτάρα στήν καρδιά καὶ μὲ τὴν ἔδωκα μὰ πτυχὴ ἀπ' τὴ φρούσα σας, μὰ πλεξίδα ἀπ' τὰ μαλλιά σας, γινόμενον ἀμέσως εὐτυχιωμένος. Τὶ ὄμοια ὄνειρα ἔπλαθα τότε γιὰ τὴ ζωὴ μου! Εἶχα τὴν ἐλπίδα δι μιὰ μέρα θὰ μὰς ἔβωνε γιὰ πάντα τὸ στεφάνι τοῦ γάμου καὶ μιὰ γλυκιά τρεμυόλα μ' ἔβανε στήν ἰδέα σας πὼς θὰ σ' ἔβανω γυναῖκα μου. Ἐξῆρα ὅμως σὰς εἶδα νύμφη στὸ πλάϊ ἐνὸς ἄλλου, ποὺ ἔκλεψε τὴν καρδιά σας καὶ σπάρωξε τὴ δική μου...

— Φεύθεσαι, κίριε, τὸν διέκοψε μὲ ἀγανάκτησι ἡ 'Ιωάννα, ἐγὼ τὴν καρδιά μου τὴν ἔδωκα χάρισμα, δὲν μοὺ τὴν πήρε κανένας μὲ τὸ σταυρὸ. Τὸν ἄνδρα μου τὸν ἀγαπῶσα καὶ τὸν πῆρα, αὐτὸ ἦταν ἔλεος. Ἀπορῶ μάλιστα, πὼς ἔχετε τὴν ἀνάδειαν νὰ μοὺ λὲς αὐτὰ τὰ πράγματα. Φύγε, δὲν μπορὸ πει νὰ σ' ἀκούσω...

— Ὅρεψτε νὰ μὲ ἀκούσετε, κυρία μου, γιὰτὶ δὲν σὰς τὰ εἶπα ἅμα. Λοιπὸν ἴστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστο περιστάσι εἶσα ἀρρωστος βαρεῖα καὶ περμένο τὸ θάνατο. Ἡ ἀπελπίσι μου ἦταν ἀπειρηγαστή, γιὰτὶ ἐξακολουθεῖσα ἀκόμα νὰ σὰς ἀγαπῶ, μ' ἔδωκα τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Ἐξῆρα ὅμως μιὰ μέρα ἄρχισα νὰ παίρνω ἐπάνω μου. Ἐποθεῖσα τὴ ζωὴ ἐγὼ ποὺ τὴν περασμένη

μέρα προσκαλοῦσα κοντὰ μου τὸ θάνατο. Καὶ ἔξερετε ποῦ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀναζωογονοῦσε καὶ μὲ ἀνάσταινε; Ἦθῆλα νὰ ἀποκτήσω ἕνα ὄνομα τόσο μεγάλο, ποὺ νὰ σὰς θαμῶσθε μὲ τὴ φήμη μου, νὰ σὰς καταπλήξω μὲ τὰ ἀξιωματὰ μου.

— Δὲν μ' εἶχατε γνωρίσει καλά, ἀπάντησε ἐκείνη. Μάθετε δι τὴν καρδιά μου δὲν ἔπαρχει θέσις γιὰ ἄλλο πρόσωπο. Κανέναν ἄλλον δὲν ἀγαπῶ στὸν κόσμον ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου! Αὐτὸς εἶνε ἡ μοναχὴ μου χαρὰ καὶ εὐτυχία. Καὶ δὲν θὰ σὰς ἔβωκα ποτὲ σημασία καὶ βασιλεὺς ἀκόμα νὰ γινάσκατε...

— Σέχασα, κυρία μου, νὰ σὰς πῶ δι μοὺ ἔμεινε καὶ μιὰ ἄλλη ἐλπίδα ἀκόμα. Σκέφθηκα δι μποροῦσα νὰ σκοτώσω τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπῶσατε.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἄτιμο!...

— ἴσως δὲν εἶνε ἄτιμο, όταν ἀγάπη στή μέση ἔρως...

Ἄ Ροβέρτος σάπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔπειτα ἐξακολούθησε μὲ μιὰ παράφορη ἔξαψι:

— Σὲ ἀγαπῶσα καὶ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα. Σὲ ἀγαπῶ τόρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἀπὸ ὅτῳ χρόνον ζῆτὰ νὰ πῆξω στήν καρδιά μου αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Θὰ μὲ τρελλάνῃ ἡ ἀγάτη σου, 'Ιωάννα, θὰ μὲ θανατώσῃ. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Σὲ λατρεύω. Ἀγάτησέ με κ' ἐσὺ...

Ἄ Ροβέρτος θέλησε νὰ τῆς πῆσῃ τὸ χέρι, ἀλλ' ἐκείνη ἀποθοχώρησε μὲ τὴ βδελυγμία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπὸ τῆς.

Ἄ Ροβέρτος τότε ἔβασε στὰ πόδια τῆς γονατιστὸς λέγοντας:

— Εἶσαι ὡραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴν περιφρονήσι σου, σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴν ἀποτροφῆ σου. Σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴν καρδιά μου, σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ γίνης δική μου.

— Σῆκω ἐπάνω καὶ φύγε ἀμέσως.

— Ἀφῆσέ με ἀκόμα λίγο στὰ πόδια σου.

— Σὲ περιφρονῶ.

— Ἄκουσέ με...

— Πᾶνε!... Μοὺ προξενεῖς φρίκη!

— Εἶσαι λοιπὸν τόσο σκληρῆ;

— Μάλιστα πολὺ σκληρῆ.

— Καλὰ, εἶπε σηκώνόμενος ὁ Ροβέρτος. Θὰ γίνω κ' ἐγὼ σκληρὸς ἀπέναντι σας. Μοὺ συντρίβετε τὴν καρδιά μου, θὰ συντρίψω κ' ἐγὼ τὴ δική σας.

— Ἄτιμὲ! Ἀπειλεῖς μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναῖκα;

— Φταῖν ἐγὼ ἂν ἀγαπάτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ μισῶ κ' ἂν ἡ ἐκδίκησι ποὺ εἶται

Ἡ ὄθλιμη τῆς 'Ιωάννας ἦσαν βαρεῖα, ἐβάσταχε.

μᾶζω βαρύνῃ κ' ἔσας;

— Δὲν θὰ πειράξετε τὸν ἄνδρα μου. Θὰ τὸν ὑπερασπισθῶ μόνη μου.

— Ποτέ!

— Ἀκούστε νὰ σὰς πῶ ἀκόμα κάτι τι. Δὲν πρόκειται περὶ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ ἔρωτα, μὴ φοβῶσκατε. Ἐνα τρομερὸ ἔγκλημα διεπράχθη πρὸ ἐννέα ἐτῶν καὶ κατετάραξε τὸν κόσμον. Ἐνας γέρος εὐπατριδῆς, ὁ μαρκήσιος Βάζος, ἐδολοφρονήκα μεῖσα στὸ δάσος. Τὸ θυμιάσε, κυρία μου;

— Τὸ θυμιάει, ἀλλὰ γιὰτὶ μοὺ τὸ ἀναφέρετε αὐτό;

— Ἐχετε λίγη ὑπομονή καὶ θὰ τὸ μάθετε. Ἴσως δὲν ἐμάθατε ποτὲ ποῖος ἦταν ὁ δολοφόνος.

— Τὸ ἔμαθα, ὀνομάζεται κόμης Κανδάλ.

— ἔξερετε ἀκόμη διτὸ ὁ ἀνανδρος; αὐτὸς καθιρέθη ἀπὸ τὴν τάξι τῶν εὐγενῶν καὶ κατεδικάσθη νὰ κρεμασθῇ;

— Τὸ ἔξερα, ἀλλὰ τὶ μ' ἐνδιαφρόνουν ἐμένα αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Σὰς ἐνδιαφρόνουν καὶ πολὺ μάλιστα, ὅπως θὰ ἴδῃτε παρακάτω. Λοιπὸν ὁ δολοφόνος τοῦ γέροντος, ὁ κόμης Κανδάλ, καθιρέθη καὶ ἐκρεμασθῇ, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε! Βρισκέται ἀκόμη στή ζωὴ, ὅπως ἐσεῖς, ὁ σύζυγός σας... Ἄ, ἐξακολούθησε ὁ Ροβέρτος γελώντας θανάτῶ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει μιὰ πολὺ παράδοξη ἱστορία, ποὺ οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν θὰ τὴν ἔλεπται, ἀν δὲν μοὺ τὴν διηγῶταν χθὲς μὲ ἄλλες τῆς λεπτομερεῖες τῆς, ὁ διάσημος διδάσκαλος μου Ἀμβρόσιος Παρέ, στὸν ὁποῖον μόνον ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην.

— Ὄ Ἀμβρόσιος Παρέ! φώναξε ἡ 'Ιωάννα ἀνατηδόντας.

— Μάλιστα, κυρία μου. Φαίνεται λοιπὸν δι εἶχαν ξεκρεμάσει τὸν καιοφρο κριν βγῆ ἡ τελευταία πνοή του. (Ἀκολουθεῖ).

